

Sygn. akt I PK 177/19

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z powództwa T. B.
przeciwko Urzędowi Gminy S.
o przywrócenie do pracy i zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 26 maja 2020 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w N.
z dnia 18 grudnia 2018 r., sygn. akt IV Pa (...),

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

**II. oddala wniosek pełnomocnika powoda o zwrot kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2018 r., sygn. akt IV Pa (...) Sąd Okręgowy w N. oddalił apelację pozwanego Urząd Gminy S. od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 13 września 2018 r. w R., sygn. akt V P (...) w sprawie o przywrócenie do pracy i zapłatę z powództwa T. B. Sąd Rejonowy w N. wyrokiem z dnia 1 czerwca 2018 r., sygn. akt IV P (...) przywrócił powoda do pracy w pozwanym Urzędzie Gminy S. na poprzednich warunkach, zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.140 zł brutto tytułem wynagrodzenia za pozostawanie bez pracy oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 574 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Rozpoznając odwołanie strony powodowej, Sąd Pierwszej Instancji dokonał ustalenia stanu faktycznego w zakresie łączącego strony stosunku pracy oraz uznał powództwo za zasadne. Sąd podkreślił, że przy ocenie zasadności wypowiedzenia uwzględnia się fakt, iż jest to zwykły sposób rozwiązywania umów o pracę i przyczyny wypowiedzenia nie muszą charakteryzować się znaczną wagą, ani powodować szkody po stronie pracodawcy. Nie jest też wymagane udowodnienie zawinionej działalności pracownika, jednakże ciężar udowodnienia okoliczności uzasadniających wypowiedzenie umowy o pracę spoczywa na pracodawcy. W tym zakresie Sąd pierwszej instancji dokonał oceny dowodów w przedmiotowej sprawie. Sąd Okręgowy w całości podzielił ustalenia i rozważania prawne Sądu pierwszej instancji, zarówno w aspekcie oceny stanu faktycznego oraz zgromadzonych w sprawie dowodów.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości skargą kasacyjną pełnomocnik strony pozwanej, zarzucając naruszenie prawa materialnego, tj. art. 45 Kodeksu pracy przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie poprzez dokonanie zasadności wypowiedzenia umowy o pracę z dnia 28 marca 2017 r. przez pryzmat okoliczności, które zaistniały pół roku po wypowiedzeniu, tj. na skutek wydania wyroku w sprawie o sygn. akt IV U (...). i na naruszeniu przepisów art. 328 § 2 Kodeksu postępowania cywilnego w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 378 § 1 zd. 1 k.p.c. poprzez nierozpoznanie przez Sąd drugiej instancji zarzutu opisanego w pkt 1 apelacji pozwanego.

W oparciu o te zarzuty, Pełnomocnik wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w N. do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach dotychczasowego postępowania, w tym kosztach zastępstwa adwokackiego w postępowaniu kasacyjnym, a ewentualnie na wypadek gdyby podstawa naruszenia przepisów postępowania okazała się nieuzasadniona Pełnomocnik wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku raz orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego za I i za II Instancję według norm przepisanych. Jednocześnie Pełnomocnik wnosi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje na oczywistą zasadność skargi (tak jak w ocenianej sprawie), to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wywodu prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638). W kontekście wskazywanej przez Pełnomocnika wnioskodawcy oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy przede wszystkim zauważyć, że uzasadnienie skargi kasacyjnej w istocie zmierza do zakwestionowania oceny prawnej poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych oraz dowodów. Natomiast stosownie do postanowienia Sądu

Najwyższego z dnia 2 marca 2012 r., III PK 73/11, w razie wskazania tej przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia. Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W sytuacji, gdy skarga kasacyjna ogranicza się tylko do zarzutów dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów, nie wskazując na inne naruszenia prawa, jest ona niedopuszczalna jako nieoparta na ustawowej podstawie.

Stosownie zaś do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2014 r., I PK 266/13 skarga kasacyjna ze względu na szczególną podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zostaje przyjęta do rozpoznania tylko wtedy, gdy wniosek samodzielnie wskazuje i wykazuje naruszenie konkretnych przepisów prawa procesowego lub materialnego, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że wyrok jest oczywiście wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania.

Ponadto, zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego, powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (postanowienie o sygn. akt II CSK 71/18 z dnia 13 czerwca 2018 r.). Natomiast, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia

się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia (Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 22 marca 2018 r., sygn. akt II UK 258/17).

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Rozpoznając wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, Sąd Najwyższy wziął natomiast pod uwagę, że zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem, sformułowanym w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 27 października 1998 r., III CKN 805/98 (OSNC 1999 nr 4, poz. 79) za złożenie odpowiedzi na skargę kasacyjną adwokatowi lub radcy prawnemu przysługuje wynagrodzenie jak za sporządzenie i wniesienie skargi. Strona przeciwna może wnieść do sądu drugiej instancji odpowiedź na skargę kasacyjną w terminie dwutygodniowym od doręczenia jej skargi (art. 398⁷ § 1 zdanie pierwsze k.p.c.). Nie stanowi odpowiedzi na skargę tak nazwane pismo procesowe, wniesione po upływie ustawowego terminu do dokonania tej czynności (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 16 maja 2002 r., IV CKN 1071/00, OSNC 2003 nr 9, poz. 120, 14 marca 2003 r., V CKN 1733/00, LEX nr 80249, czy 7 maja 2003 r., IV CKN 113/01, LEX nr 141392). W konsekwencji, nie wywołuje ono skutków w zakresie zawartego w nim wniosku o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym, obejmujących sporządzenie i wniesienie odpowiedzi na skargę kasacyjną (art. 167 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.). Ze wskazanych przyczyn nie może być uwzględniony wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, zawarty w piśmie, które zostało wysłane listem poleconym w dniu 22 maja 2019 r. po skutecznym doręczeniu skargi kasacyjnej powodowi w dniu 24 kwietnia 2019 r., tzn. po upływie terminu do podjęcia tej czynności procesowej.